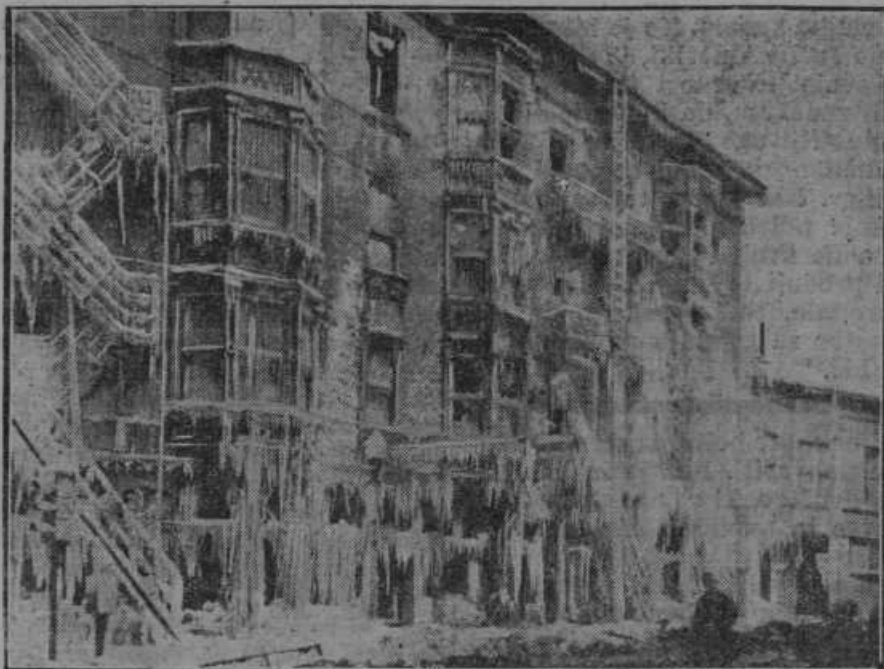

Podoba zime v Ameriki.

pretil, da se bo usmrtil. Domači so mislili, da je to samo prazna grožnja. Gjoka pa je šel ter se res obesil.

Strela v februarju. V vasi Vrisnik na Hvaru v Dalmaciji je v noči 21. februarja grmelo ter je tudi udarila strela. Ena strela je udarila v drevo, druga v strelovod na šoli. Ker je ta strelovod najbrž bil poškodovan, je strela švignila v sosednjo hišico, ki je bila kakor prislonjena na zid hiše, ter je tamkaj oplazila mulo, ki je takoj poginila. V bližini 10 metrov je bil stari župnik D. Vicko, ki je sedel za mizo ter molil brevir. Njemu kakor tudi njegovi služinčadi se ni nič zgodilo. Pač pa je strela malo ošinila neko ženo, ki je bila v sosedni hišici ter se je onesvestila.

Odvetnik dr. Ivan Stanonik v Celju vljudno naznanja, da ima od 1. marca 1933 naprej svojo pisarno v Celju, Aleksandrova ulica 3, prvo nadstropje. 269

Dr. Varl, specialist za pljučne bolezni, se je preselil iz Aleksandrove ceste 6 v Gregorčičevo ulico 6. Ordinira od 11 do 12 in od 4 do 5. — Ob nedeljah od 9 do 11. — Röntgen. 273

Odvetniška pisarna dr. Hodžarja ostane v dosedanjih prostorih, Vodnikova ulica (Ljudska posojilnica), Celje. 280

Kako so se v Benetkah v predpustu zabavali.

Beraški most v Florenci na Laškem

ni stal mestne blagajne ne vinarja. Zgodilo se je to tako-le: Veliki vojvoda Toskanski je dal oklicati po deželi in po mestu, da se naj zberejo vsi berači ob naznanjeni uri na bregu reke Arno in da dobi tamkaj vsak od njih po milosti velikega vojvode novo lepo obleko. O naznanjeni uri je pridrla množica beračev na breg reke Arno. Tu jih vojaki obstopijo in prisilijo, da so morali staro obleko sleči, radi ali ne radi oddati, in novo obleko obleči. V starih oblekah pa so dobili toliko denarja zašitega, da so z njim nov most zidali.

Pavel Keller:

9. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Brez sape so prežali stražniki.

Črna postava je vzrastla pred njimi. Stražniki so skočili proti njej.

»Stoj!«

Postava je bliskovito zavila na levo.

»Stoj! Stoj! Če ne, bomo streljali!«

Začel se je pogon. Sedaj so bili v nižavi, sedaj zopet je šlo vkreber. Imeli so tihotapca, ki ni mogel hitro naprej, kakor v volčji jami.

»Stoj! Udaj se!«

Begunec se je hitro okrenil, kakor preganjana žival, ki hoče napasti lovce, privršal proti stražnikom in štirikrat ustrelil. Eden stražnikov je bil ranjen; v naslednji sekundi pa je tihotapec zadet padel v sneg.

Hiteli so k padlemu, tudi tisti, ki je bil ra-

njen v roko, in mu posvetili v obraz. Obraz ni bil pomazan. Jeras.

»Pravi je,« je rekel višji stražnik.

Padli je odprl oči.

»Kaj — kaj — je? — Kaj hočete?«

»Pij, Jeras!«

Višji stražnik mu je ponudil svojo čutaro. Toda ranjenec ni pil. Zaprl je oči in mrmral:

»Izdan — Meden? — To je — tvoj — konec — ti —«

S silo so mu vlili konjaka v usta.

Ranjenec je še enkrat odprl oči.

»Studenec — pri Col — nar — jem — studencu — Meden —«

»Kaj je pri Colnarjevem studencu, Jeras? — Jeras! Kaj je pri Colnarjevem studencu? Kaj je z Medenom?«

Jeras se je iztegnil in obležal brez življenja. Večen molk. Tragedija v gozdu.

Sedaj šele so zavezali ranjenemu tovarišu roko, nato so položili mrtvega ali vendar le samo brezvestnega ob pot pod zasneženo smreko.